

Skolan

Beatrice Mårtensson

Allt började i lågstadiet då mina kompisar räknade ut matteböcker på löpande band medan jag hela terminen satt med den vi hade fått vid skolstarten. Jag var förvirrad och ville ju också komma hem med uträknade matteböcker och visa upp för mina föräldrar.

Det fortsatte i mellanstadiet och det blev bara värre. Det var då det började med att jag inte kunde lämna in halvdana saker. Minns så väl de där dumma nationella proven, jag satt och grät på varenda ett, ville inte lämna in eftersom jag hade missat något. Jag suddade ut det lilla jag hade skrivit eller rev sönder pappret så att ingen kunde se min fula handstil. Jag gick i en klass på cirka 20 elever, vad jag kommer ihåg så trivdes jag inte så värst bra. För det mesta gick jag och min dåvarande bästa kompis ensamma och pratade. Till slut skolkade vi och satte oss i en liten skogsdunge och ville inte gå in när rasten var slut. Vi pratade med våra lärare om situationen och de tog tag i det efter ett tag men sen rann det ut i sanden i alla fall. Allt gick så fort, hela skolsituationen gjorde att jag inte hängde med. Jag började hos speciallärare när jag gick i tredje klass. I hela mellanstadiet försökte jag lära mig gångertabellen, på alla sätt och vis försökte de lära mig. Men det gick inte in i mitt huvud. Och jag kan den fortfarande inte.

Gångertabellen måste man kunna, något annat kommer inte på fråga!

Jag minns veckans ord, jag lämnade in dem och var stolt över mig själv, jag trodde att jag för en gångs skull kanske skulle få alla rätt, kanske en guldstjärna i högra hörnet som alla mina vänner skröt med varje vecka! Nej, jag fick tillbaka dem med en massa röda streck, trots att jag hade suttit hemma vid köksbordet till sena kvällen med gråten i halsen. Någon enstaka gång fick jag en halv "tröststjärna" om jag hade mer rätt än vanligt.

Sedan var det dags för högstadiet, det började bra och jag minns hur stor jag kände mig när jag fick börja på en större skola. Till en början hängde jag med, jag trivdes bra i skolan. Men det varade inte länge innan min koncentration försämrades igen. Men jag var ändå alltid glad, lekte och skrattade bort lektionerna. Vilket såklart gjorde att jag missade en hel del och det visade sig senare i åttan när vi började få våra betyg. Mina studier gick upp och ner och jag fick ofta skäll av mina lärare för att jag inte gjorde mitt bästa. De tyckte att jag var lat, oansvarig och att jag inte tog något ansvar i skolan.

Du måste lära dig att plugga till proven, annars kommer du aldrig att komma in på gymnasiet, detta är en viktig tid för dig. Under nästan hela högstadiet fick jag höra detta, nationella proven kändes precis lika vidriga som de gjorde på mellanstadiet. Men jag försökte ju, det gjorde jag. Jag gjorde vad jag kunde och lite till, men det hjälpte inte.

Att hela tiden få höra att jag inte dög och att jag var lat gjorde mig till det. Jag slutade att bry mig, för jag insåg att hur mycket jag än försökte och hur mycket jag än tränade till proven så gick det inte. Varför då ens försöka? Om ingen annan trodde på mig, hur skulle jag då kunna tro på mig själv? Kuratorn som jag hade bra kontakt med pratade lite om att göra ett dyslexitest, men så blev det inte för min klassföreståndare tyckte att jag var för duktig för det. Hon måste bara ta ansvar och inte vara så slarvig var vad han sa.

På de flesta lektioner satt jag mest och bara vägde på stolen. Det var mycket text och konstiga ord som jag inte ens kunde uttala och jag orkade helt enkelt inte till slut, det tog för mycket energi av mig med läsningen. Jag fick ofta sitta kvar och min klassföreståndare var arg på mig för att jag försov mig i stort sett varje morgon. Jag fick ofta höra av mina klasskompisar hur mycket jag skolkade och de frågade retsamt hur jag lyckades få så många kvarsittningar. Jag skämtade bort det och de har aldrig insett hur mycket det faktiskt sårade mig.

Stressen, ångesten och allt annat under mina år i grundskolan går inte att beskriva. Det går inte att förklara hur skolan faktiskt har behandlat mig. Jag har alltid varit väldigt osäker på mig själv och allt som har med plugg att göra. Skolan tog så otroligt mycket självrespekt och motivation från mig.

Det enda jag kan minnas som glädje från min tid på högstadiet är stunderna i stallet. Där möttes jag av glada ansikten, där var det ingen som tvingade mig att läsa högt inför en stor grupp människor eller räkna ut obegripliga tal, ingen som såg ner på mig. Där möttes jag bara av uppmuntran och fick massor med beröm. I stallet mådde jag bra, det var min fristad! Där tillbringade jag så mycket tid som möjligt, men periodvis orkade jag inte med det heller.

Hatet jag känner mot skolan och olusten jag har för att plugga gör att jag får ångest varje gång jag ska gå upp på morgonen för att åka till skolan. I hela grundskolan har jag blivit kallad lat och ovillig att lära, men så är det inte alls, jag ville verkligen, men sättet som lärarna och skolan har bemött mig och många andra elever på är inte alls okej. Det är inte konstigt att vi sätter oss på tvären, skolkar eller bara sitter och väger på stolen. Vuxna människor i skolan är där för att stötta, lära och uppmuntra eleverna. Men sannerligen har de gjort tvärtom.

När jag tänker tillbaka på grundskolan är mycket som i en dimma. Men jag minns stenplattorna i golvet som jag stirrade på då lärarna stoppade mig i korridoren och tillrättavisade mig för ditten eller datten eller behövde prata några ord med mig om att mitt provresultat inte var okej och att det måste bli en omskrivning. Fortfarande får jag en klump i magen och känner stressen och ångesten komma krypande tillsammans med en känsla av otillräcklighet.

Artikelförfattaren **Beatrice Mårtensson** tog studenten 2013 och arbetar just nu på ett vandrarhem i Varberg. Artikeln skrevs av Beatrice under första året på gymnasiet då hon fick diagnosen ADHD. Diagnosen fick hon tack vare en kunnig specialpedagog med stort engagemang. Texten skrevs för att försöka förklara hur hon upplevt sin skolgång innan diagnosen samt för att sätta ord på känslan av att vara annorlunda.